

Rasový nacionalismus a Árijci

Irmin

Kdo byli Árijci?

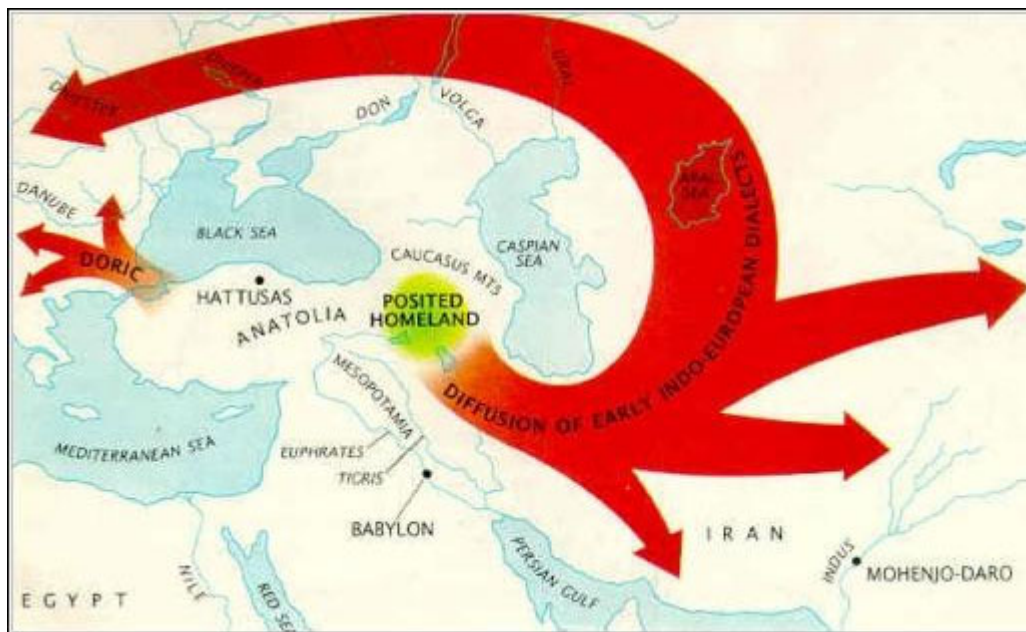
Árijci byli polokočovní nordičtí běloši, původně usídlení snad ve stepích Ruska a střední Asie, kteří hovořili různými indoevropskými jazyky.

Latina, řečtina, chetitština, sanskrt, francouzština, němčina, lotyština, angličtina, španělština, ruština atd. jsou všechno indoevropské jazyky; indoevropština, či správněji proto-indoevropština (PIE), je zmizelý původní jazyk, z něhož tyto jazyky nakonec pocházejí. Předpona „proto“ vyjadřuje, že gramatika a slovník tohoto dlouho zaniklého jazyka, jímž se hovořilo asi do 3000 let př. n. l., je hypotetická rekonstrukce moderních filologů. Stejně jako románské jazyky pocházejí z latiny, tak latina vychází z PIE.

Indoevropská jazykověda tradičně užívala slovo „árijský“ jak k označení lidí, ve smyslu rasovém a etnickém, tak i samotných jazykových skupin („árijská řeč“), bez ohledu na rasu či etnikum lidí hovořících jejími různými odnožemi. Bezprostředně po porážce národně socialistického Německa se výraz vytratil z obecného vědeckého užívání i se svými oběma významy, a výraz „indoevropský“ (IE) se stal preferovaným označením jazykových skupin, „Indoevropanů“ jako lidí, kteří obývali původní árijskou domovinu, i jejich potomků, kteří se postupně rozptýlili po Evropě, většinou indického subkontinentu a částech Blízkého východu. Rasovní nacionalisté samozřejmě nejsou povinni přijmout ustrašený politicky korektní slovník dnešní vědy, ale měli bychom si uvědomit nepřesnost výkladu slova „árijský“ jako rasové či etnické příslušnosti.

Arya, mající význam „urozený“, se objevuje v různých indoevropských jazycích. Množné číslo (*Aryas* = „urození“) bylo pravděpodobně jméno, jímž se Árijci označovali před svým rozptýlením, a možná přežívá ve slově Eire (Irsko) a zcela jistě ve slově Irán (*Airyanam vaejo* = „říše Árijců“). Objev tisíců takových obdobných slov ve velmi si vzdálených jazycích, spolu s podobnými gramatickou stavbou, vedla jazykovědce na počátku 19. století k závěru, že se většina evropských jazyků vyvinula ze společného prajazyka, jímž hovořili před tisíci lety charakterističtí lidé, kteří během několika migrací postupně opustili svou původní domovinu a s sebou si vzali i svou řeč.

Řečtina, latina i sanskrt se tradičně považovaly za jazyky nejbližší PIE, a mnohé z obnoveného árijského prajazyka je na něm založeno. Současná litevština je nicméně nejzastaralejším živým jazykem, který je původní árijské řeči blíže než ostatní. Dokonce existuje IE jazyk, tochariánština, doložená v čínském Turkestánu, což naznačuje, že Árijci se museli objevit na Dálném východě, a tato dávná část jazykového důkazu byla nedávno potvrzena objevem tělesných pozůstatků světlavých lidí v Číně.

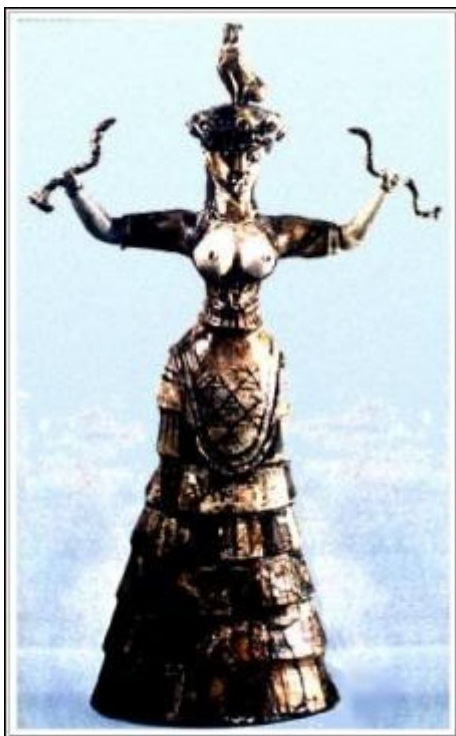
Jedna verze indoevropské („árijské“) migrace

Snad nejznámějším důkazem prehistorické existence PIE je výraz pro „krále“: *rex* v latině, *raja* v sanskrtu, *ri* ve staré irštině, spolu s množstvím příbuzných slov. Všechny jsou zřejmě variantami výrazu pro krále. Protože žádné národy hovořící těmito různými jazyky nebyly v historickém údobí – tj. v době, pro níž existují psané záznamy – spolu ve fyzickém kontaktu, komparativní jazykovědci usoudili, že jejich příslušné jazyky se jistě vyvinuly z jediného prajazyka, což je jediný způsob, jak vysvětlit výskyt téhož výrazu pro „krále“ u tak široce rozptýlených národů. Římané si zjevně nevypůjčili slovo *rex* od Irů či Indo-Árijců; místo toho každý odvodil svůj vlastní výraz pro „krále“ ze společného staršího jazyka.

Jazykovědci mimo to mohou s jistotou vyvodit závěr, že Árijci měli před odchodem ze své původní domoviny v jižním Rusku své krále. Na základě dochované běžné slovní zásoby různých existujících indoevropských jazyků může být skutečně zrekonstruován podrobný souhrn materiálů o prehistorickém árijském uspořádání, svatebních zvycích a náboženské víře: Uctívali boha nebe, sledovali původ po mužské linii, chovali dobytek, pili medovinu, jako válečnou zbraň používali koňmi tažené vozy (které pravděpodobně vynalezli) atd. Dokonce rudá, bílá a modrá/zelená barva, které se objevují na tolika současných vlajkách, má možná árijský původ. Je to pravděpodobně pozůstatek árijského sociálního rozdělení na tři stavy: kněze (bílá), bojovníky (rudá) a pastevece a zemědělce (modrá/zelená).

Árijci, či přesněji Indo-Árijci, se poprvé význačně zapsali do dějin kolem let 2000-1500 př. n. l. jako nájezdníci ze severní Indie. Sanskrtská *Rig Veda*, soubor náboženských textů, který je stále ctěný současnými hinduisty, zaznamenává (často tajemně) jejich postupné podmaňování si obyvatel s tmavou pletí, Dásů: např. „Indra [= skandinávský Tór, keltský Taranis] rozvrátil pevnosti Dásů, v jejichž útrokách se ukrýval černý lid. Stvořil zemi a vodu pro Manu [= árijského člověka]“; „mimo to, nižší než vše ostatní, svrhl jsi, ó Indro, Dásy, bídné kmeny Dáské“; „po vyvraždění Dásů, nechť Indra se svými bílými přáteli získá zemi, nechť získá slunce a vodu“; „Indra zvítězil nad barvami Dásů a zahnal je do úkrytu.“

Se svým, kolovým vozem, jež předhoní vše, ó Indro,
Až v dáli proslulý jsi svrhl dvakrát deset králů...

Šel jsi z boje do boje, neohroženě
Ničil jsi silou hrad za hradem. (RV
1.53)

Árijci byli nápadně rozpínaví a téměř kamkoliv přišli, tam zvítězili a podmanili si domácí národy, domorodcům vnutili své jazyky a (do jisté míry) náboženskou víru, a na oplátku za to obdrželi od národů, nad nimiž zvítězili, dary. Árijské invaze – či přesněji, dlouhá řada různých invazí lidí mluvících indoevropskými jazyky – zachvátila starou Evropu již ve 4. tisíciletí př. n. l. a po čase vítězové a poražení splynuli ve specifické národy s charakteristickými jazyky. Většina současných obyvatel Evropy, spolu s jejich vlastními ranými národními kulturami, jsou výsledkem vzájemného působení mezi úspěšnými vlnami árijských nájezdníků a kultury konkrétního bílého lidu, nad nímž zvítězili a s nímž později uzavírali manželství, a následkem toho téměř všechny moderní evropské jazyky patří k západní větvi IE rodokmenu.

Vznik evropské kultury nicméně předchází příchod Indoevropanů: jeskynní malby v Lascaux, které někteří označují za nejstarší rozkvet tvůrčího génia západního člověka, byly dílem starých Evropanů stejně jako Stonehenge na severu či kultura krétského mínojského paláce na jihu. Panevropský náboženský symbolismus se již rozvinul a mnoho z něj bylo včleněno do IE mytologií, včetně různých místních úprav všudypřítomné staré evropské úcty k bohyni Matce. Mnoho hlavních postav řecké mytologie předchází příchodu Árijců a během starověkých dějin se staré evropské náboženské víry a zvyky postupně znovu prosadily. [Obr.: mínojská hadí bohyně z mínojského paláce, cca 1600 př. n. l.]

Evropa je evropská, protože vítězové i poražení byli příslušníci těžce bílé rasy, různých větví téhož rodokmenu; Indie je bažina bídy, protože většina poražených, s nimiž Indoevropané nakonec uzavírali manželství, byli nebílí Védové. Ponaučení je zřejmé. Dokonce i dnes lze rozpoznat hinduisty z vyšší kasty dle jejich bělošských rysů a světlé kůže, a nejhudší a nejzaostalejší části jsou obecně nejtmaší.

K tomu lze poznamenat, že nedávné genetické výzkumy ukazují, že Baskové z Aquitaine a Pyrenejí jsou asi nejčistším typem starých Evropanů, protože existovali už před příchodem indoevropských nájezdníků. Zřejmě vyšli z evropských invazí neporaženi a zůstali dostatečně izolováni, aby si udrželi svůj vlastní jedinečný ne-IE jazyk.

Jak bychom se měli nazývat?

Dějiny Árijců, z nichž je výše uveden jen nutně zjednodušený přehled, nejsou jen zajímavou zvláštností; mají i důležitý význam pro to, jak se charakterizujeme. Němec je například Árijcem jen do té míry, že původní obyvatelé starověkého Německa byli poraženi nájezdníky, kteří hovořili indoevropským jazykem. V žádném genetickém smyslu nemůže být nazýván čistým Árijcem. Dokonce už v době indoevropských invazí do staré Evropy ztratil tento termín hodně ze svého původního významu jako jména charakteristické etnické skupiny. Během jejich úspěšných migrací ze své domoviny Árijci pohltili jiné bílé obyvatelé a získali často výrazný vzhled, spolu se vzájemně si nesrozumitelnými (přesto příbuznými) jazyky.

Rasová díla jsou často poskvrněna rozvratnickým nordicismem a kvazi-mystickým uctíváním Árijce, i sám Hitler často zaměňoval pojmy „Árijec“ a „Nordik“. Avšak oproti populární víře národně socialističtí rasoví teoretici nikdy netvrdili, že Němci jsou Árijci, ani že většina německého genofondu je árijská. Spíše argumentovali, že Nordici byli geneticky více Árijci než, řekněme,

středozemní Italové – což je mnohem skromnější tvrzení, které je navíc pravdivé. Severní Evropa byla před indoevropskými migracemi řídce obydlena, kdežto jižní Evropa již měla existující civilizaci a mnohem více obyvatel. Nordický Němec či Švéd tudíž může právem říci, že je více Árijcem než Řek či Ital z jihu, ale neměl by s tím obtěžovat, protože rozdíl je nyní tak bezvýznamný, že slouží jen k rozdělování bělochů.

Aby měl výraz Árijec v dnešním kontextu nějakou platnost, může jen příslušníkům evropských kultur naznačovat, že vzešli z interakce IE-hovořících („árijských“) nájezdníků a bílých Evropanů, kteří jim předcházeli. Nemůže označovat právě Árijce, protože takoví lidé, v přesném slova smyslu, neexistují již alespoň tisíc let. [Obr.: Svastikami zdobená mísa z Athén, cca. 800 př. n. l.]

Další potíž s pojmem „Árijec“, i když je použit v tomto volném významu, je ten, že stále vylučuje značný počet lidí, které by většina z nás považovala za bělochy. Kromě Basků, Finů a Maďarů existují ještě neindoevropské jazyky, a Finové ani Maďaři nejsou potomky lidí, kteří mluvili PIE. Přesto jsou očividně běloši.

Pojem „běloch“ je tudíž vhodnější než „Árijec“ jako jméno rasy, jejíž existenci musíme zabezpečit, ale pojem běloch je také nedokonalý. Nikdy bychom se neměli upínat na méně důležité rasové rozdíly tím, že uděláme z bezvýznamného odstupňování „bělosti“ hierarchii relativních stupňů rasové čistoty. Většina Italů, Řeků a Španělů je příslušníky středomořské větve naší bílé rasy, a zpravidla jsou o něco tmavší než Nordici. Většina aškenázských Židů je naopak fyzicky „bělejší“ než průměrný Řek. Přesto jsou tito „bílí“ Židé hlavní rozvraceči západní civilizace, kdežto Řekové, Italové a Španělé patří k jejím hlavním tvůrcům.

Co skutečně potřebujeme, je jistý rozlišující výraz, který označuje „nežidovské lidi evropského původu“. Bohužel, žádný takový výraz neexistuje. „Běloch“ a „Árijec“ jsou přijatelné náhražky, jen pokud rozumíme jejich definicím.

Euroamerický rasový nacionalismus se značně liší od etičtějšího nacionalismu evropského. V Evropě jsou etnické odlišnosti mezi bělochy cenným politickým nástrojem pro zachování „Evropy národů“ proti silám kapitalistické globalizace a přistěhovalectví z Třetího světa. Avšak na tomto kontinentě jsme – ať je to dobré či zlé, a já myslím, že dobré – směsicí různých evropských etnik, i přes naše nepochybné anglo-keltské kulturní a právní jádro. Je nevyhnutelné, byť politováníhodné, že za těchto okolností se někdy budou rasisté mezi námi dohadovat ohledně přesných hranic kategorie „běloch“, tj. které etnické skupiny jsou naší součástí a které ne. Co však nelze zpochybňovat, alespoň ne tím, kdo chce být na tomto kontinentu v rasovém hnutí konstruktivní, je, že se všichni musíme charakterizovat jako Euro-Američané, nebo zanikneme. Jinak jsme prostě nespojené řady různorodých etnických skupin, bezbranných vůči vědomě proti-bělošské „duhové koalici“, jejímž cílem je nás všechny pohřbit.

Zdroj: <http://library.flawlesslogic.com/concept.htm>
překlad: www.bratrstvi.tk